

Susan Wiggs

Kerst aan Willow Lake

Roman

Een schaatsje van zilver

Kort verhaal

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Candlelight Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost Poort
Copyright © 2003 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *The St. James Affair*
Vertaling: Canisia Campo
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Canva
Zetwerk: MatZet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1376 3
ISBN 978 94 027 6434 5 (ebook)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Kerstmis het jaar daarvoor

Er zijn ergere dingen dan Kerstmis vieren met je exman, dacht Darcy Fitzgerald, haar auto voor het huis parkerend. Een wortelkanaalbehandeling zonder verdoving bijvoorbeeld. Dat was waarschijnlijk erger. Een noodlanding in een klein vliegtuig misschien. Verplicht Silas Marner lezen op school. Bevroren ledematen, aangevallen worden door een krokodil, een bedorven oester op je bord, hoofdluis.

Zich schrap zettend voor de komende paar uur, somde ze de vele dingen op die erger waren. De wielen van haar auto ploegden door de smeltende sneeuw terwijl ze de smalle parkeerplaats in draaide.

Om ervoor te zorgen dat Huntley zou beseffen dat hij een bijzondere vrouw had verloren, had ze zich extra mooi aangekleed. Maar diep in haar hart wist ze dat het een onzinnige gedachte was; Huntley Collins had in geen tijden meer echt naar haar gekeken. Hij was gelukkig met een nieuwe vrouw, en dat was dat.

Toen ze de tas met cadeaus uit de achterbak tilde, stapte ze in een plas grijze, half gesmolten sneeuwdrab. Haar adem stakte toen het ijskoude water haar suède schoenen met de lage stilettohakken doordrenkte. Snel deed ze een stap achteruit, waardoor ze uitgleed op een stuk ijs en met haar achterwerk in een berg vieze sneeuw belandde. De zak met cadeaus scheurde open, en haar feestelijk verpakte pakjes rolden over de grond.

‘Geweldig!’ Ze gromde terwijl ze opstond en probeerde de smurrie van haar rok te vegen. Misschien was het ergste aan deze dag nog wel dat ze vrijwillig meewerkte aan de schijnvertoning. Huntley had haar overgehaald om Kerstmis samen te vieren, zodat ze de feestdag niet zouden verpesten voor de anderen. Kennelijk was het niet van belang

dat zijn onverschillige gezelschap het kerstfeest zou bederven voor haar.

De Fitzgeralds en de familie Collins waren al tientallen jaren vrienden en buren. Zodoende waren de twee Collinszonen en de vijf Fitzgeralddochters samen opgegroeid. Ze deelden herinneringen aan verstoppertje spelen, surfen op Cupsogue Beach, grappen die ze met elkaar hadden uitgehaald, bier dat ze hadden gestolen om zichzelf moed in te drinken voor schoolfeesten, geheimen die ze hadden gedeeld. En de herinnering aan leugens die verteld waren.

Aangezien Huntleys oudere broer getrouwd was met Darcy's oudere zus, leek het erop dat de families voor altijd met elkaar verbonden zouden zijn. Maar 'voor altijd' bleek opeens voor Huntley ongeveer vijf jaar. Net voor Thanksgiving was Darcy erachter gekomen dat hij vreemdging. Uiterekend met zijn exvrouw. Toch was ze vandaag hierheen gekomen – omwille van haar stiefkinderen, Amy en Orion, hoewel ze weinig verwachtte van die twee norske, wrokkige tieners.

Omdat ze vijf jaar lang deel had uitgemaakt van hun leven, had ze zorgvuldig cadeaus voor hen uitgekozen. En in een moment van zwakte had ze ook een cadeautje gekocht voor Huntley, zodat er ook iets voor hem onder de boom zou liggen. Ze wist namelijk zeker dat Amy en Orion te veel met zichzelf bezig waren om een cadeau voor hun vader uit te zoeken. En op het moment waren ze waarschijnlijk ook te veel in de war om dat te doen.

Het kleinste pakje – de jodelende plastic augurk – lag in een plas ijswater. Volgens een oude traditie stond de eerste persoon die de augurk in de boom ontdekte een grote verrassing te wachten. Ze zette de augurk aan met de schakelaar op de achterkant. Het ding maakte een verstikt geluid en gaf toen de geest.

'Verrassing,' mompelde ze. Met een grimmige uitdrukking op haar gezicht liep ze de traptreden naar de voordeur op.

Hoofdstuk 1

Eind van de zomer

Logan O'Donnell stond op een platform dat dertig meter boven de grond hing en maakte zich klaar om zijn tienjarige zoon over de rand te duwen. Een lichte bries blies door de bomen en liet beneden in het bos de gevallen bladeren ritselen. Tussen drie platformen hing de kabel van een tokkelbaan, rank als een draad in een spinnenweb, geduldig wachtend. Onder de draad stortte de Meerskillwaterval zich in een rotsachtige kloof.

'Ik ga dit mooi niet doen.' Logans zoon, Charlie, trok zijn schouders op tot ze bijna de rand van zijn helm raakten.

'Kom op,' zei Logan, 'je zei dat je het wilde doen. En de andere kinderen vonden het geweldig. Die wachten nu allemaal aan de overkant. Het gerucht gaat dat ze daar een zak Cheetos aan het delen zijn.'

'Ik ben van gedachten veranderd.' Koppig stak Charlie zijn kaak naar voren. Logan wist maar al te goed wat dat betekende. 'Denk maar niet dat ik dit ga doen.'

'O, Charlie. Het is net alsof je vliegt!' zei Logan. 'Je houdt toch van vliegen?' Natuurlijk hield hij van vliegen. Tenslotte was Charlies stiefvader piloot. Logan onderdrukte de gedachte zodra hij opkwam. Er waren maar weinig dingen zo somber als nadenken over het feit dat je kind een stiefvader had, zelfs als het geen kwade kerel was. Wat dat betrof had Charlie in ieder geval geluk gehad. Maar het bleef deprimerend.

Zijn zoon was altijd de hele zomer bij hem. Gedurende het schooljaar woonde hij met zijn moeder en stiefvader in Oklahoma, ver weg van Logans huis in de staat New York. Hij vond het vreselijk om zo'n eind van zijn zoon vandaan te wonen. Als Charlie niet bij hem was, had hij het gevoel dat hij een arm of een been miste. Het was fijn dat

hij wist dat Charlie het goed kon vinden met zijn stiefvader, dat zijn zoon in ieder geval een warm nest had, maar het was verschrikkelijk om hem zo te moeten missen.

Wanneer ze wel bij elkaar waren, probeerde hij alles te halen uit de tijd die ze samen hadden. Hij plande de hele zomer rond Charlie. Dat betekende onder andere dat hij vrijwillig kampeider was op Camp Kioga, waar al jaren een zomerprogramma was voor kinderen uit het dorp en kansarme kinderen uit New York. De tokkelbaan over Meerskill Falls was nieuw en al snel de favoriete attractie van iedereen. Nou ja, de favoriete attractie van bijna iedereen.

‘Dit is de laatste dag van het kamp. Je laatste kans om van de tokkelbaan te gaan.’

Charlie ademde beverig uit. Toen bekeek hij het tuig, dat bestond uit stevige stoffen riemen en metalen gespen. ‘Het leek me heel leuk, tot ik erover nadacht.’

‘Weet je nog dat je niet van de steiger in Willow Lake durfde te springen? En toen deed je het toch en vond je het fantastisch?’

‘Ja, hállo. De steiger is iets heel anders dan dit.’

‘Ik weet zeker dat je dit geweldig zult vinden. Geloof me nu maar.’ Logan klopte op Charlies helm. ‘Moet je zien hoe goed dit ding beveiligd is. Het tuig, de gespen, de extra touwen. Er kan echt helemaal niets mis gaan.’

‘Yo, Charlie!’ riep een kind vanaf het platform aan de overkant. ‘Kom op!’

Die aanmoediging kwam van André, Charlies beste vriend. De twee jongens waren al de hele zomer onafscheidelijk. Als iemand Charlie kon overhalen, was het André. Hij was een van de kinderen uit New York die meededen aan het programma. Voor André, die in een armoedige straat in The Bronx woonde, was dit een zomer waarin hij veel dingen voor de eerste keer deed. Hij was voor het eerst met de trein gegaan, en het was de eerste keer dat hij in Ulster Country was, waar Camp Kioga aan de noordelijke oever van Willow Lake lag. Het was voor het eerst dat hij in een blokhut

sliep, wilde dieren van dichtbij zag, zwom en pootje baadde in een meer met kristalhelder water... En dat hij rond het kampvuur zat met nieuwe vriendjes en spookverhalen hoorde en vertelde. Het geweldige aan het kamp vond Logan dat alle kinderen gelijk waren, ongeacht hun achtergrond.

‘Ik wil het eigenlijk wel doen...’ zei Charlie.

‘De keus is aan jou, maatje. Je hebt gezien hoe het moet. Het enige wat je hoeft te doen, is bij de rand gaan staan en één stap naar voren zetten.’

Charlie zei niets. Zwijgend staaarde hij naar de waterval die donderend het ravijn in viel. De fijne waternevel maakte de lucht koeler.

‘Hé, maatje,’ zei Logan, die zich afvroeg wat de afwezige blik van zijn zoon veroorzaakte. ‘Waar denk je aan?’

‘Ik mis Blake,’ zei hij, zo zachtjes dat Logan hem nauwelijks kon verstaan boven het geraas van de waterval uit. ‘Als ik terug ben bij mama, zal Blake er niet meer zijn.’

Logans hart ging uit naar de jongen. Blake was Charlies hond geweest, een kleine bruine terriër die heel oud was geworden en waar de jongen dol op was geweest. Helaas was Blake in het begin van de zomer doodgegaan. Blijkbaar zag Charlie ertegenop om terug naar een huis te gaan waar het hondje hem niet meer opwachtte.

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei Logan. ‘Maar je hebt geluk gehad dat Blake zo lang je beste vriend is geweest.’

Starend naar de planken van het platform zei Charlie: ‘Ja, dat is ook zo.’ Hij klonk echter niet overtuigd.

‘Het is heel verdrietig om een hond te verliezen. Daarom nemen wij er geen. Het is te pijnlijk als je afscheid moet nemen.’

‘Ja,’ stemde Charlie in. ‘Maar ik vind het nog steeds fijn om een hond te hebben.’

Logan knikte. ‘Vertel me eens iets leuks over Blake.’

‘Ik had nooit een wekker nodig om op tijd op school te zijn. ’s Ochtends kwam ze mijn kamer in en groef een tunnel naar mij toe onder mijn dekbed, net als een konijn, en dan spartelde ze tot

ik opstond.' Hij glimlachte flauwtjes. 'Ze werd oud en traag. En toen kon ze niet meer op het bed springen, dus moest ik haar optillen.'

'Ik weet zeker dat je dat heel lief deed.'

Charlie knikte. Er viel een korte stilte. 'Pap?'

'Ja, jongen?'

'Ik wil denk ik een nieuwe hond.'

O jee. 'Je kunt het er morgen met je moeder over hebben, wanneer je haar weer ziet,' zei Logan, zijn zoon een klopje op de schouder gevend. Ja, dacht hij, Charlies moeder mocht mooi het ongemak en de troep van een hond hebben.

'Oké. Maar pap?'

'Ja, maatje?'

'Gisteravond vertelden een paar kinderen enge verhalen in de blok-hut.' Terwijl hij praatte, pulkte Charlie aan een draadje dat uit het tuig stak.

'Je bent op zomerkamp. Enge verhalen horen erbij.'

'André vertelde een verhaal over mensen die zelfmoord hebben gepleegd door van een rots boven deze waterval te springen.'

'Dat verhaal heb ik ook gehoord. Het is heel lang geleden gebeurd, in de jaren twintig van de vorige eeuw.'

'Dat kan wel zijn, maar de geesten zijn er nog steeds.'

'Die doen echt niets met de tokkelbaan.'

'Hoe weet je dat?'

Logan wees naar de groep kinderen en kampeiders op het platform in de verte. 'Zij zijn allemaal zonder problemen aan de overkant gekomen. Dat heb je zelf gezien.' Zo te zien hadden de kinderen de tijd van leven; ze aten Cheetos en deden alsof ze Tarzan waren.

'Doe het nog eens een keer voor, pap,' zei Charlie. 'Ik wil het je zien doen.'

'Geen probleem.' Logan zekerde Charlie aan de veiligheidskabel en zichzelf aan de katrollen. 'Je zult het echt geweldig vinden.' Met een grijns op zijn gezicht stapte hij van het platform in het luchtledige, ondertussen zijn duim opstekend naar Charlie.

Zijn zoon stond met zijn armen over elkaar geslagen op het platform en keek naar hem met een sceptische blik. Om de waterval vanuit een heel ander, waanzinnig perspectief te bekijken, ging Logan op zijn kop hangen. Hoe kon een kind dit nou niet leuk vinden?

Zelf zou hij het fantastisch hebben gevonden als hij vroeger een vader had gehad die met hem een tokkelbaan af wilde gaan. Een vader die wist dat er een verschil was tussen leuke dingen doen en lanterfanten, een vader die hem aanmoedigde in plaats van hem te commanderen.

Hij maakte een overdreven sierlijk gebaar met zijn armen toen hij op het andere platform landde. Paige Albertson, ook kampleider, wees naar Charlie. ‘Vergeet je niet iets?’

‘O ja, mijn enige zoon. Oeps.’

‘Waarom staat hij daar nog steeds?’ vroeg Rufus, een van de kinderen.

Een ander kind zei: ‘Hij is vast bang.’

Logan negeerde hen. Zoals hij daar aan de overkant stond, zag Charlie er klein en eenzaam uit. Kwetsbaar.

‘Is alles goed?’ vroeg Paige. Ze legde haar hand op Logans arm.

Paige was verliefd op hem, dat wist hij. Hij zou zelfs willen dat hij hetzelfde voor haar voelde, want ze was erg leuk. Tijdens het schooljaar was ze kleuterleidster en in de zomer vrijwilligster op Camp Kioga. Ze had het uiterlijk van een cheerleader en de soort enthousiaste, ongecompliceerde persoonlijkheid die de meeste mannen onweerstaanbaar vonden. Dit was het meisje waarvan zijn ouders hoopten dat hij haar zou tegenkomen: knap, evenwichtig, uit een goede familie. Was dat misschien waarom hij niets voor haar voelde?

‘Hij durft niet,’ zei Logan. ‘En dat vindt hij heel erg. Ik had verwacht dat hij tokkelen fantastisch zou vinden.’

‘Niet iedereen houdt ervan. En onthoud dat de wereld niet vergaat als hij het niet doet.’

‘Daar heb je een goed punt.’ Logan salueerde naar haar, waarna hij weer van het platform sprong en naar de overkant gleed. Het geluid

van de katrol en de kabel klonken hem als muziek in de oren. Man, wat was dit leuk.

‘Net als Spiderman,’ zei hij toen hij het platform bereikte. ‘Ik zweer het, dit is het coolste wat je ooit hebt gedaan.’

Behoedzaam schuifelde Charlie over de houten planken van het platform naar de rand. Logan stak zijn hand uit naar de beugels om hem aan de katrol te zekeren. ‘Dit wordt een kleine stap voor Charlie,’ zei hij theatraal, ‘en een enorme sprong voor –’

‘Pap, wacht!’ riep Charlie, achteruit deinzend. ‘Ik wil toch niet.’

Logan keek naar de houding van zijn zoon – afgezakte schouders, knieën die letterlijk knikten. ‘Meen je dat nou echt?’

‘Maak me los.’ Onder de rand van de helm was Charlies gezicht lijkleek, en hij hield zijn groene ogen wijd opengesperd.

‘Het is niet erg om van gedachten te veranderen, maar ik wil niet dat je achteraf spijt krijgt, Charlie. Weet je nog dat we het laatst over spijt hadden?’

‘Als je de kans hebt om iets te doen maar het dan niet doet en later zou willen dat je het toch had gedaan,’ mompelde Charlie.

Wat zo’n beetje Logans huwelijk in een notendop was. ‘Ja,’ zei hij. ‘Als je morgen aan het afscheidsdiner zit, denk je dan niet dat je zou willen dat je toch van de tokkelbaan was gegaan?’

Terwijl hij het tuig uittrok, keek Charlie met een verlangende blik naar de kabels en katrollen. Oké, gaf hij tegenover zichzelf toe, er is een reden waarom dit je zo ergert. Het zat hem dwars dat Charlie met aanmoediging van zijn moeder uiteindelijk de sprong van de steiger had gewaagd, maar dat hij de jongen niet kon overhalen om van de tokkelbaan te gaan. Even moest hij de neiging bedwingen om zijn zoon gewoon vast te pakken, hem in het tuig te snoeren en van het platform te duwen. Op die manier zou Charlie niet worden gehinderd door zijn angsten.

Maar toen hoorde hij in zijn hoofd zijn eigen dwingende vader: ga naar buiten en vecht met die jongen. Je bent toch geen lafaard? Al O’Donnell was een bazige, luidruchtige en veeleisende vader geweest,

en Logan had een grote hekel aan hem gekregen terwijl hij opgroeide. Dat had geleid tot een gespannen relatie die zelfs nu nog woelig was.

Op het moment dat Charlie was geboren, had Logan een eed gezworen. Hij zou nooit zo'n vader worden. 'Oké, jochie,' zei hij, zijn best doend om opgewekt te klinken. 'Misschien een andere keer. Kom, dan klimmen we samen naar beneden.'

Het laatste diner van de zomer op Camp Kioga werd als een banquet opgediend in de enorme eetzaal van het hoofdpaviljoen. De maaltijd bestond uit spaghetti met rode saus en kaas en alles erbij en erna: knoflookbrood en een saladbar, watermeloen en roomijs toe. Er zouden prijzen worden uitgereikt, ze zouden liedjes zingen, moppen vertellen, hun dankbaarheid uitspreken en afscheid van elkaar nemen.

Ook de families van de kinderen die aan het kamp hadden deelgenomen waren uitgenodigd voor het diner. De ouders waren blij om hun kinderen weer te zien en wilden alles weten over hun zomer op het kamp.

De zaal, waarvan de muren bedekt waren met geverfde roeispanen en kleurige geweven dekens, ademde historie uit. Het oude camp in het Catskillgebergte bestond al sinds de jaren twintig van de vorige eeuw. Zelfs mensen als Logans grootouders dachten met nostalgie terug aan de zomers die ze als kind in de tochtige blokhutten hadden doorgebracht, zwemmen in het zuivere, koele water van Willow Lake, varen in de zomerzon, rond het kampvuur zitten en elkaar spookverhalen vertellen. In bijna honderd jaar waren de tradities nauwelijks veranderd.

De kinderen waren echter wel veranderd. In de hoogtijdagen van zomerkampen waren het de kinderen van de ultrarijken die naar plekken als Camp Kioga kwamen: de zonen en dochters van de Vanderbilts, Asters en Roosevelts. Tegenwoordig was het een veel gemengder gezelschap. De groep van deze zomer bestond uit kinderen van politieke kopstukken en tycoons uit Manhattan, bekende zangers

en topatleten, gemengd met kinderen uit New Yorkse achterstandswijken.

De organisatoren van het programma voor de kinderen uit New York, Sonnet en Zach Alger, hadden flink uitgepakt voor het eindfeest. Naast het diner was er vanavond ook een optreden van Jezebel, een hiphopzangeres die onlangs de hoofdrol had gespeeld in een populaire realityshow. Camera's op Camp Kioga hadden de grillige ster gevolgd terwijl ze op het kamp bezig was met de kinderen. Vanavond waren de enige camera's echter die van trotse ouders en grootouders.

Charlie was zenuwachtig van opwindning omdat hij wist dat hij een prijs voor zwemmen zou krijgen. Toen hij en André hun stoelnummers hadden, gingen ze naast elkaar aan een van de tafels zitten.

Paige, die bij Logan in de buurt stond, leunde naar hem toe en zei: 'Die twee zijn zulke goede vrienden geworden. Nu de zomer voorbij is, gaan ze elkaar vast heel erg missen.'

'Ja, het zou leuk zijn als ze contact houden, maar dat zal niet meevallen, aangezien André in New York woont en Charlie op een militaire vliegbasis in Oklahoma.'

'Dat zal ook niet makkelijk zijn voor jou.'

'Ik kan je niet eens uitleggen hoe zwaar dat is, maar... we slaan ons er doorheen. Met Thanksgiving zie ik hem weer, en ik heb hem helemaal voor mezelf met Kerstmis.'

Op dit moment leek Kerstmis nog zo ver weg. Hoe zou hij zichzelf bezighouden wanneer Charlie straks weer bij zijn moeder was? Hij had zijn werk, een goed lopend verzekeringskantoor dat hij had opgericht in Avalon, het dorpje waar hij woonde. Hoewel het hem voldoening gaf om vrienden en dorpsgenoten te helpen en hij er goed mee verdiende, vond hij zijn werk wel dodelijk saai.

De reden waarom hij zich in Avalon had gevestigd, was dat hij dan dicht bij Charlie zou zijn. Maar nu Charlies moeder hertrouwd en verhuisd was, overwoog hij veranderingen aan te brengen in zijn leven. Drastische veranderingen.

Op dat moment kwam zijn zus India de zaal binnen. Haar zoontjes,

de tweeling Fisher en Goose, hadden ook de zomer op het kamp doorgebracht. Charlie had het erg leuk gehad met zijn neven, die op Long Island woonden, waar India en haar man een kunstgalerie runden.

Met haar rode haar en gekleed in haar... bijzondere zijden gewaad, was ze een opvallende verschijning. Bijna huilend liep ze snel naar haar zontjes, die dezelfde haarkleur hadden als zij, en knuffelde hen. 'Hebben jullie het leuk gehad op kamp?'

'Het was geweldig,' zei Fisher.

Goose knikte instemmend. 'We hebben dingen voor je gemaakt.'

'Heel lelijke sieraden. En we gaan ervoor zorgen dat je ze draagt,' voegde Fischer daaraan toe.

Glimlachend zei ze: 'Als jullie ze hebben gemaakt, zijn ze vast heel mooi.'

'En oom Logan heeft ons geleerd hoe je scheten moet aansteken.'

'Dat klinkt inderdaad als iets wat mijn kleine broertje zou doen.'

India keek Logan aan. 'Nou, je naam is al gevallen, maar ik zal je toch even voorstellen.' Ze gebaarde naar de vrouw die achter haar stond. 'Darcy, dit is mijn broer, die het eigenlijk verdient om in de hoek gezet te worden maar om de een of andere reden kampleider is.'

'En meester in scheten aansteken,' zei de vrouw. Ze stak haar hand naar hem uit. 'Ik ben Darcy Fitzgerald.'

Glimlachend pakte Logan haar hand vast. De open uitdrukking op haar gezicht beviel hem. Haar haren droeg ze in een losse paardenstaart, en de blik in haar bruine ogen was direct. De hand die hij vasthield, was klein maar stevig, en ze had een charmante scheve glimlach. Om een hem onduidelijke reden was hij ineens in haar geïnteresseerd.

'Kom je ook een kind ophalen?' vroeg hij. 'Welke is van jou?'

'Geen één, de hemel zij dank.' Ze rilde.

'Allergisch?' vroeg Logan.

'Zoiets, ja.'

'Dan ben je naar de verkeerde plek gekomen.' Hij gebaarde om zich heen, naar de zaal vol opgewonden, hongerige kinderen. Voor hem was het een paradijs. Zelf was hij dol op kinderen. Hij hield van grote,

luidruchtige, warme gezinnen. Dat maakte het des te tragischer dat zijn enige kind alleen in de zomer en met Kerstmis bij hem was.

‘Op één iemand na,’ zei Darcy, zich omdraaiend naar het podium, waar de bandleden hun apparatuur aan het opbouwen waren. ‘Ik ben een enorme fan van Jezebel.’

‘Dat moet wel. Camp Kioga ligt vrij afgelegen.’

Ze knikte. ‘Ik besloot India’s uitnodiging om mee te gaan aan te nemen. Misschien was het leuk om een weekend buiten de stad door te brengen, dacht ik.’

‘Dus je woont in New York?’

‘In SoHo. Ik had dit weekend niets te doen. Ja, ik ben die zielige vriendin met wie iedereen medelijden heeft, helemaal alleen en met een gebroken hart.’ Hoewel ze het op luchtige toon zei, klonk er ernst door in haar stem.

‘O, dat is niet leuk. Dat gebroken hart, bedoel ik. Ik hoop dat je er snel overheen bent.’

‘Dank je,’ zei ze. ‘Het heeft tijd nodig. Dat zegt iedereen tenminste. Ik probeer dingen te doen die me afleiden, maar het vervelende van een hart is dat je er niet tegen kunt liegen.’

‘Niet lang, in ieder geval. Kan ik misschien iets doen om je te helpen?’ Zodra Logan de woorden had uitgesproken, had hij spijt van zijn aanbod. Hij had geen idee hoe hij een vrouw met een gebroken hart moest helpen.

‘Door me niet naar de details van mijn leed te vragen.’

Mooi, dacht hij.

Ze keek rond in de grote, drukke zaal. ‘Waar kan ik hier ergens een borrel halen?’

‘Het is niet zo’n soort feestje.’

‘Oeps. Nee, natuurlijk niet.’ Nadat ze haar tas had neergezet, trok ze haar jas uit. Daaronder droeg ze een vormeloos Tshirt dat ze kennelijk had gekocht bij een optreden van Jezebel in Madison Square Garden. ‘Ik denk dat we beter kunnen gaan zitten,’ zei ze, om zich heen kijkend. ‘Het lijkt erop dat India een tafel heeft gevonden.’ Zijn

neefjes, Charlie en André waren al langs het buffet geweest en zaten te smullen.

‘Kom,’ zei hij, en hij legde zonder erbij na te denken zijn hand tegen haar rug terwijl ze samen door de eetzaal liepen.

Ze keek hem aan, en hij zag iets in haar blik. Was het verwarring? Herkenning? Zelf voelde hij vanbinnen ook iets gebeuren. Vond hij haar aantrekkelijk? Nee, dat kon niet. Ze was niet zijn type. Net als Paige was ze het soort vrouw dat zijn familie zou goedkeuren, maar in tegenstelling tot Paige was ze niet schattig. Ze was... grappig en ironisch en ze sprak met een kostschoolaccent dat op een of andere manier niet geaffecteerd klonk. Waarom hij dat ineens zo interessant vond, was hem een raadsel.

Bij het buffet gingen ze beiden aan een andere kant van de tafel staan. ‘Dit lijkt niet op het eten dat wij vroeger op kamp kregen,’ zei ze.

‘Waar ging jij op kamp?’

‘Walden, in Maine.’

Wat haar nog ‘geschikter’ zou maken in de ogen van zijn ouders, maar Logan besloot zich daar niet door te laten beïnvloeden. ‘Ik heb een idee,’ zei hij. ‘Wat zou je ervan zeggen als we –’

‘Hé, pap!’ riep Charlie. Hij gebaarde dat Logan naar de tafel moest komen. ‘Moet je kijken. Ik ben Mr. Potatoe Head!’

Charlie had zijn gezicht versierd met groenten van de saladbar: ringen groene paprika als bril, een kerstomaat als neus en reepjes wortel als de slag tanden van een vampier.

‘O, dat is briljant,’ zei Logan. ‘En het ziet er zo smakelijk uit.’ Hij wendde zich tot Darcy, die haar bord op de tafel zette. ‘Mijn zoon, Charlie, het wonderkind. Charlie, dit is Darcy.’

‘Leuk om u te ontmoeten.’ Zoals Logan hem had geleerd, keek Charlie haar recht aan en stak toen zonder aarzeling zijn hand uit. Het beleefde effect werd een beetje bedorven doordat zijn hand vies en plakkerig was.

Logan zag Darcy verstarren terwijl ze hem kort de hand schudde. ‘Hoi, Charlie,’ zei ze. ‘En hoe heet je vriend?’

‘Dit is André. Hij heeft een kikker in zijn zak, dus kijk uit.’

‘Dat zou je tegen niemand zeggen,’ zei André, al was hij duidelijk trots op zijn vondst.

‘André en Charlie zijn deze zomer heel goede vrienden geworden,’ legde Logan uit. Charlie knikte. ‘Beste vrienden voor altijd. We hebben een bloedeed gezworen.’

‘Niet met echt bloed,’ legde André uit. ‘Met ketchup.’

‘Klinkt lekker.’ Darcy veegde onopvallend haar handen af aan een servet. ‘Zijn je ouders ook hier, André?’

‘Mijn moeder komt morgen. Ik wou dat ik niet terug hoefde naar de stad.’

André’s moeder, Maya, werkte als kindermisje in Manhattan. Volgens André bracht ze meer tijd door met de kinderen van haar werkgever dan met haar eigen kroost.

Logan kende die situatie als geen ander. Als kind was hij grotendeels opgevoed door kindermisjes. Zijn ouders, die het altijd druk hadden gehad met werk en sociale verplichtingen, waren afstandelijke maar indrukwekkende figuren geweest in zijn wereld, een dynamiek die hij níét wilde doorgeven aan zijn eigen zoon.

‘Ze zien eruit als een formidabel stel,’ merkte Darcy op terwijl ze naar de jongens keek, die nu schermde met hun vorken.

Logan knikte. ‘Ze zullen elkaar missen na deze zomer. Gisteravond heb ik een Skypeaccount voor hen allebei aangemaakt, zodat ze met elkaar kunnen bellen.’

‘Dat is erg aardig van je.’

‘Ik b́n erg aardig. Heeft mijn zus je dat niet verteld?’

‘Dat was niet nodig. Je vertelt het me net zelf. Maar ik meen het, dat was aardig van je.’

Gelukkig waren de toespraken tijdens het eten kort. Olivia en Connor Davis, die samen het kamp beheerden, heetten iedereen welkom en gaven de microfoon toen aan Sonnet Alger. Stralend van enthousiasme verwelkomde Sonnet de families en vrienden van de kinderen.